

Hamlet, Act 3, Scene 1:

	Orhan Burian	Aytaç Makas
1	Yaşamak mı, yoksa ölmek mi, mesele bunda işte. Kör talihin sapanlarına, oklarına akılda dayanabilmek mi daha mert bir davranış olur, yoksa kaygıların okyanusuna karşı silahlanıp onları yok etmek mi?	Yaşamak mı, yoksa ölmek mi, işte bütün mesele bu. Kaderin cilvesine katlanmak mı yoksa hayatına son verip bütün sıkıntılarından kurtulmak mı daha asil bir davranış olur?
2	Ölmek, uyumak... o kadar! Bir uykuyla üzüntüleri, doğanın bedene miras olarak verdiği binbir acıyı sona erdiriyoruz diyebilmek, candan gönülden istenecek bir son olur.	Ölmek, uyumak... Ölüm bu işte... Bu et parçasının bize verdiği ıstıraba son veren bir uyku. Herkesin istediği de bu değil mi zaten.
3	Ölmek, uyumak... Uyumak, belki de rüya görmek!... Evet, dert orada, çünkü bu fani kalıbı üstümüzden attıktan sonra, o ölüm uykusunda kim bilir ne rüyalar görürüz düşüncesi bizi durmaya mecbur ediyor.	Ölmek, uyumak... Uyumak, belki de rüya görmek!... Evet, sorun da bu zaten, bütün bu hayatın karmaşasını arkamızda bıraktıktan sonra, o ölüm uykusunda kim bilir ne rüyalar görürüz düşüncesi bizi engelliyor. Bu kadar uzun süre çile çekmeye tahammül etmemizin başka bir açıklaması yok.
4	Yoksa, insan bir hançerle kendi işini halledebilirken, zamanın sillesine, hakaretlerine, zalimin haksızlıklarına, kendini beğenmişin küstahlıklarına, karşılıksız kalan aşkın acısına, kanunun ihmeline, mevki sahibinin kibrine, sabırla gösterilen yeterliliğin değersizler elinde hor görülmesine kim dayanabilirdi?	Yoksa, insan bir hançerle kendi işini bitirebilecekken, kim bu hayatın aşağılamalarına katlanır ki? Karşılıksız aşkın acısına, yöneticilerin suistimaline, kibirli adamın hakaretlerine, hukuksuzluğa, insanların kabalığına, iyilerin kötüler tarafından ezilmesine kim tahammül ederdi?
5	Sıkıntılı bir yaşamın yükü altında inleyip ter dökmeye kim razı olurdu?	Ölümden sonra korkunç bir şeyle karşılaşmaktan korkmasa, kim bu iğrenç ve sıkıcı hayata razı olurdu ki?
6	Ne var ki ölüm, sınırlarını aşan yolculardan hiçbirinin geri gelmediği o bilinmez ülke, ardında da belki bir şey vardır korkusu, aklımızı şaşkına çevirerek bizi bilmediğimiz belalara düşmektense, içinde yaşadıklarımıza dayanmamızı sağlıyor.	Giden hiç kimsenin geri gelmediği ve hep merak edilen o bilinmez ülke, bizi bilmediğimiz okyanuslara açılmaktansa, sığ sularda yüzmeye mecbur ediyor.
7	Düşünmek, işte hepimizi böyle korkak yapıyor, kararlılığın parlak rengi, tereddüdün soluk gölgesiyle hasta bir renk halini alıyor.	Ölüm korkusu işte hepimizi böyle korkak yapıyor. İçimizdeki doğal cesaret, çok fazla düşünmekle zayıf düşüyor.
8	En büyük, en önemli girişimler, bu düşünce yüzünden akış yollarını değiştiriyor; eylem olmaktan çıkıyorlar.	Bir an önce harekete geçebilecekken, kararsızlık yüzünden kımıldayamıyoruz.